Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 212. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го ЖОВТНЯ 1980 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 3, 1980 No. 212. VOL. LXXXVII.

Бенкетом відзначено 25-річчя УСЦАК

Відзначені діячі спорту під час бенкету з нагоди 25-річчя УСЦАК (зліва): О. Желтвай, С. Маланчук, інж. В. Левицький, Я. Рубель, В. Сохан і М. Душник, які прийняли відзначення для УНСоюзу, інж. Р. Ракочий, ст., та інж. Б. Рак. Вручив нагороди голова УСЦАК Р. Куціль (перший справа).

Союзівка (О. Твардовський). — Біля 200 осіб, між ними багато представників спортових, молодечих і центральних організацій з ЗСА і Канади, вітали Українську Спортову Централю Америки і Канади з нагоди 25-річчя існування та широкої й корисної спортової діяльности під час бенкету, що відбувся тут в суботу, 27-го вересня, у великій залі „Веселки".

Започатковуючи бенкет, зібраних привітав господар інж. Р. Ракочий і представив голову УСЦАК Романа Куціля. Перед своїм коротким і змістовним словом голова попросив усіх гостей вшанувати однохвилинною мовчанкою померлих діячів Централі. Дальше ведення святковою програмою перебрав майстер церемонії Ігор Чума з Торонто, який на початку бенкету представив гостей за президіяльним столом, за яким сиділи: Р. Куціль — голова УСЦАК; інж. Р. Ракочий — господар бенкету; В. Сохан — головний секретар УНСоюзу; М. Душник — заступниця головного предсідника УНСоюзу; о. крилошанин Б. Смик — колишній футболіст загальновідомий спортовий капелян, головний промовець на бенкеті; о. д-р Б. Волошин — місцевий парох УКЦ в Кергонксоні; д-р П. Глібович — представник КУК з Торонто; д-р Р. Барановський — представник УККА; д-р М. Снігурович — колишній голова УСЦАК і голова делегатури УСЦАК - Схід (СУАСТ-Схід); інж. В. Левицький — колишній голова УСЦАК; мґр Є. Ґановський — голова Світової СУМ; І. Сохан — голова Пластової Крайової Ради.

В ході дальшої програми вечора майстер церемонії справлявся з нелегким завданням представити велике число представників спортових товариств, організацій і ряд присутніх колишніх і теперішніх спортових діячів і спортовців. В окремих випадках наш жертвенний Ігор, щиро бажаючи внести більші нотки гумору в цій точці програми, дещо згрішив змістом, гріх, який після його виступу в мистецькій частині і в часі забави присутні гості йому простили.

Між визначними спортовими діячами і спортовцями були слідуючі особи: М. Стебельський — голова УСВТ „Чорноморська Січ", він же голова УСЦАК-Схід і заступник голови УСЦАК, О. Твардовський — спортовий редактор „Свободи", діяч УСВТ „Ч. Січ", УСЦАК-Схід і УСЦАК; Ю. Храневич і О. Напора — діячі УСВТ „Ч.Січ" і УСЦАК-Схід; Р. Савчак, Ю. Савчак і Я. Козак — діячі УСО „Тризуб" Філядельфія і діячі УСЦАК; В. Дигдало — голова УАСТ „Черник" Детройт; Я. Фенин — голова СТ „Україна" Торонто; Б. Назарко — визначний діяч і шахіст СТ „Україна" Торонто і УСЦАК; С. Качмарський — визначний діяч УСК-у Ню Йорк; Я. Петрик — визначний активіст СУМ і УСЦАК-Схід; С. Палидович — діяч УККА і УСЦАК-Схід; ред. О. Новицький — представник УАСТ „Львів" один з найвизначніших колишніх спортовців і спортовий журналіст; Й. Лисогір — колишній головний предсідник УНС, учасник тенісових турнірів УСЦАК, прихильник спортової молоді і Спортової Централі; ред. З. Снилик — головний редактор „Свободи", визначний тенісист УСВТ „Ч. Січ", один з найвизначніших колишніх футболістів, трикратний член Олімпійської збірної ЗСА; Д. Сушко — активіст легкої атлетики УСЦАК; Ю. Гумінілович — ланковий відбиванки УСЦАК; Марія Турко — колишня чемпіонка легкої атлетики в Перемишлі; д-р Ю. Дицьо — відомий колишній футболіст і гаківкар СТ „Україна" у Львові; О. Олинець — колишній визначний футболіст, під сучасну пору тенісист, багатократний чемпіон УСЦАК; Я. Мороз — довголітній діяч КЛК в Торонто; Д. Скубік — активіст Республіканської партії з Вашінґтону; Я. Рак — колишній спортовець і спортовий діяч в Захід-

(Закінчення на стор. 4)

ІРАК ОДНОСТОРОННЬО ПРОГОЛОСИВ ПЕРЕМИР'Я

Багдад, Ірак. — Уряд Іраку проголосив чотириденне перемир'я після того, як Теґран відкинув всілякі пропозиції, а прем'єр Ірану Мохаммед Алі Раджай видав офіційно заяву про ґарантування безпеки міжнародній плавбі через протоку Гормуз. Обидві воюючі сторони стали перед конечністю перегрупування своїх сил заанґажованих у бойових акціях.

Іраксько-іранський конфлікт, який в перших днях мав вигляди бути коротким і не занадто коштовним, набирає характеру затяжної війни. Через свою нерішучість у перших днях конфлікту Ірак не зумів використати повної непідготованости Ірану й нанести йому вирішні удари. Сподівання в Багдаді на повний розлад в Ірані не оправдалися. Внутрішні заворушення не вибухли, навпаки правління Ірану починає мобілізувати свої, значно більші як іракські, резерви. Зате курди в північносхідній частині Іраку, де міститься нафтовий басейн Кіркук-Мосуль, почали збройні виступи, які вони припинили в 1975 році. В Ірані дотепер не слідно ніяких поважніших виступів іранських курдів, ані азербайджанських чи туркменських меншин, а про розмір виступів арабського населення Ірану в провінції Кузістан ближчих даних немає.

На полях боїв змін немає. Іракські частини після здобуття значного іранського терену продовжують наступ на окружені ними міста Аґваз, Хуррамшар та Дізфуль. Вони також далі обстрілюють рафінерію, нафтові й промислові улаштування Абадану. Їхня летунська фльота, яка складається з 80 літаків типу МІҐ-23; 115 типу МІҐ-21, принаймні 100 бойових бомбардувальників типу Сухой та інших літаків і на далі не бере значнішої участи ні в бойовій підтримці фронтових частин, ні в самостійних бомбових акціях на бази й скупчення ворога та його промислові об'єкти.

Зате іранські літаки не перериваюгь налетів на міські осередки, включно з Багдадом та на нафтові поля Мосуль-Кіркук. Воєнні обсерватори й дипломатичні представники різних країн, які ще є в Теґрані, дотепер не знайшли вияснення, чому іранські збройні сили ані в одному випадку не покористувалися своїми наймодернішими танками типу Чіфтен, яких попередній режим шаха закупив у числі понад 800 від Англії.

Загальною думкою є, що обидві сторони, перевівши перегрупування своїх діючих частин та підтягнувши скріплення, будуть шукати рішення. Одначе переважає думка, що конфлікт поволі перетвориться на змагання, яке ще може породити різні ускладнення й несподіванки.

УКРАЇНЦІ ДЕНВЕРУ БЕРУТЬ УЧАСТЬ У ПОБУДОВІ ПАРКУ-ПАМ'ЯТНИКА ЖЕРТВАМ БАБИНОГО ЯРУ

יזכר אלהים

БАБИН ЯР
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ
УСІМ ЖЕРТВАМ ТЕРОРУ

IN MEMORIAM
TO ALL WHO DIED
AT BABI YAR,
KIEV, UKRAINE, USSR
SEPTEMBER 29, 1941 —
NOVEMBER 6, 1943

ת'נ'צ'ב'ה'

Цей напис виднітиме на воротах парку.

Денвер, Коло. — Українці міста Денверу, Колорадо, договорилися з американсько-жидівським населенням того міста відносно співпраці у побудові великого публічного парку-пам'ятника жертвам, розстріляним гітлерівцями в Бабиному Яру у Києві. Український Комітет Бабиного Яру переводить загальнокрайову збірку, щоб виконати ту частину завдання, яка припадає на українців.

Жиди міста Денверу, які більше ніж десять років тому почали робити заходи для вшанування пам'яті десяток тисяч своїх сестер і братів, не зразу побачили потребу відзначити й пам'ять усіх інших жертв, особливо — численних українських жертв. Але під час спільних українсько-жидівських розмов, з'ясовано їм дійсний стан, і вони погодилися почате ними діло спільними з українцями силами довести до кінця.

Формальне узгіднення основних напрямних і дальших заходів у цій справі, осягнене на спільному засіданні Управи жидівської Фундації парку-пам'ятника і Українського комітету Бабиного Яру, яке відбулося 29-го липня цього року, започаткувало новий етап спільних зусиль у завершенні цього діла. Написи в трьох мовах, які будуть поміщені на головній таблиці при вході до парку, є найкращою ілюстрацією цього.

Перед українською громадськістю в ЗСА, якнайскоріше зібрати ту частину фондів, потрібних для переведення цього замислу, яка припадає на українців. Жиди зібрали на ту ціль дотепер понад 140,000 долярів; федеральний, стейтовий і міський уряди дали приблизно 750,000 долярів, та й місто Денвер подарувало на парк 27акрів землі. Український комітет вплатив 10,000 долярів, а ще має вплатити 15,000 долярів.

Чеки слід виставляти на: Ukrainian Congress Committee of America, Inc., Babyn Yar Fund, а висилати на адресу:
Ukrainian Congress Committee of America, Inc., Denver Branch, 2279 S. Sable Blvd, Aurora, Colorado 80013

Д-р М. Ценко здеклярував 5,000 дол. на бібліографічний конкурс

Філядельфія, Па. (мт). — При кінці травня біжучого року, в час бібліографічної сесії Постійної Конференції Українських Студій на Гарвардському університеті, було проголошено вперше, що д-р Микола і пані Володимира Ценки із Філядельфії стали фундаторами Бібліографічного Конкурсу при УНІГУ, призначивши для цього 1,000 долярів. Для підготовлення та проведення конкурсу вистановлено тричленну комісію і вона розпочала працю.

Кілька тижнів пізніше, одначе, пані Володимира Ценко, фундаторка конкурсу, померла, не дочекавшись завершення цього діла.

Д-р М. Ценко вирішив у пам'ять дружини перетворити Бібліографічний Конкурс у періодичну інституцію і, задеклярувавши 5,000 дол., забезпечити продовження Бібліографічного Конкурсу на найближчих п'ять років.

Д-р М. Ценко, визначний громадянин Філядельфії, своєю щедрою, але водночас і раціональною та цілеспрямованою жертвенністю дав черговий доказ свого зрозуміння для великих потреб української науки.

Торонтонтський щоденник відкликає обвинувачення дивізійників

Торонто, Онт. (КУК). — Дня 17-го липня 1980 адвокат Я.Р. Ботюк в Торонто зголосив оправдане зажалення в імені К. Фіцика і В. Чупринди проти закидів воєнного злочинства зроблених в статті поміщеній 8-го червня 1980 в „Торонто Стар" під адресою членів Першої Дивізії УНА. На це зажалення адв. Ботюк одержав листа від редакції „Торонто Стар", в якому ствержено, що ці закиди було зроблено зовсім безпідставно. Рівночасно на сторінці А2 „Торонто Стар" з дати 17-го серпня 1980 року поміщено таке прилюдне відкликання:

An article in The Star June 8, reporting on the search for Nazi war criminals living in Canada, made an unwarranted connection between these collaborators and the 14th Grenadier Division of the Waffen SS later renamed the First Division Ukrainian National Army. Some of its members emigrated to Canada after World War II.

While this Ukrainian division was incorporated into the German forces in 1943, there is no record of its having engaged in atrocities or other war crimes. Its members were individually screened by United Nations, British and Canadian authorities after the war and before their admission to Canada.

The Star regrets any embarrassment to veterans of the division now resident in Canada.

В Америці

РОБЕРТ СТРАВС, голова виборчого комітету Демократичної партії заявив, що закиди республіканців про ведення президентом Джімmі Картером „брудної передвиборчої кампанії" не відповідають правді. Дотепер, — сказав Стравс, — я не одержав ні одного зажалення від демократичних лідерів, які вказували б, що Президент своїм поступуванням і висловами ставить під заґрозу випрацьовану демократичними стратегами виборчу кампанію. Гострі напади Президента на республіканського кандидата Роналда Реґена були заздалегідь опрацьовані і передумані у передвиборчому комітеті, — заявив Стравс.

ПРИЯТЕЛІ МОРІН РЕҐЕН, 39-річної дочки республіканського кандидата на президента Роналда Реґена кажуть, що вона серйозно застановляється над висуненням своєї кандидатури на сенатора у виборах в 1982 році на місце дотеперішнього сенатора із стейту Каліфорнії республіканця С. І. Гаякави. Деякі республіканські лідери і приятелі Роналда Реґена заявили, що вони не були б здивовані, коли б, після перемоги республіканців у виборах Реґен запропонував Гаякаві відповідальне становище в Уряді ЗСА.

РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ ЗАЯВИЛИ, що вибух ракети „Тайтен" у стейті Арканзо спричинив таку силу горячі, що совєтські сателіти зареєстрували рухомість міжконтинентальної ракети. Деякі працівники Департаменту оборони дивувались, що Вашінґтон не повідомив „горячою" лінію Москву, що властиво сталося, бо там могли зробити цілком протилежний висновок, хоч, як заявляють спеціялісти, при допомозі іншої техніки і компюторів, через кілька секунд могли довідатись, що у сторону СССР не летить жадна ракета.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Бенджамін Сівілетті особисто оборонятиме справу Уряду перед Найвищим Судом ЗСА про відібрання громадянства від 73-річного Фйодора Федоренка, якому суд закидає воєнні злочини, вчинені ним під час Другої світової війни, коли він у характері сторожа концентраційного табору Треблінка в Польщі мав нібито доконувати вбивств над цивільним населенням, зокрема жидами. Федоренко оспорює рішення суду і подав відклик до Найвищого Суду, який тепер розглядатиме його прохання. Переслухання в цій справі розпічнеться 15-го жовтня ц. р. Найвищий Суд має вирішити, чи Уряд має право відбирати громадянство від осіб, запідозрілих у воєнних злочинах. Якщо Найвищий Суд вирішить справу не в користь Уряду, — кажуть політичні спотерігачі, — то це буде великий удар для самої програми розшукування за воєнними злочинцями. При цій нагоді деякі кореспонденти знову витягнули справу сумнівних совєтських „доказів" і „свідків", що їх бере тепер під увагу генеральний прокуратор і його Департамент.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ ФЛЬОРИДА. Ваб Ґреґем зустрівся на короткій розмові з президентом Джімmі Картером у вівторок, 30-го вересня ц. р., а пізніше розмовляв з кореспондентами, яким він заявив, що його стейт вже не є більше ворожо наставлений до президента Картера і що він запросив Президента на відвідини до Фльориди. Ґреґем, якого зараховують до великих прихильників Картера, дораджував свого часу Президентові здержатись від поїздки до цього стейту у зв'язку з атмосферою, яка там заіснувала від часу приїзду великої кількости кубинських втікачів, що з початку поселились були на Фльориді. Тепер ситуація дещо змінилася в користь Уряду, бо частину втікачів переселили в інші табори, а біля 5,000 осіб незабаром переселять до Пуерто Ріко.

ПОЛЬСЬКИЙ УРЯД ПЕРЕСТЕРІГАЄ РОБІТНИКІВ

Варшава, Польща. — Реаґуючи на заклик Центральної ради робітничих спілок, яка, як відомо, проголосила одногодинний страйк, щоб таким чином запротестувати і рівночасно перестерегти уряд перед спекуляціями і недодержанням обіцянок даних робітникам у переговорах між робітничим комітетом і урядовою делеґацією, польський уряд у Варшаві заявив устами свого речника, що він вважатиме такий страйк „заколотом і провокацією".

„Ми повинні застановитися чи автори цієї нової ідеї про страйк направду зацікавлені проблемою робітників і справним функціонуванням наших підприємств, а чи тільки заколотами і створенням нового хаосу", — заявив один з високих функціонарів варшавського уряду, Казімєж Барціковскі, виступаючи на телевізійній програмі, яка була передана по цілій країні. Барціковскі, один з членів урядової делеґації у переговорах з робітниками в Ґданську, заявив, що уряд абсолютно думає додержуватись прийнятих постанов і обіцянок, не зважаючи на дуже критичну економічну ситуацію, яка існує тепер в Польщі. У намаганні здержати заповіджений страйк, який може спричинитись до ґенерального нового страйку робітництва в Польщі, Варшава обіцяє, що 10 мільйонів робітників одержать підвишки платень вже 30-го жовтня і обіцяє поступово виконати інші зобов'язання, зокрема збільшити доставу продуктів першої потреби, особливо харчів та сприяти створенню вільних профспілок у всіх галузях господарського життя.

Політичні спостерігачі і західні дипломати кажуть, що Варшава не боїться одногодинного страйку, який не конче мусить вдатися, але можливости нового ґенерального страйку, який профспілкова рада заповіла на 20-го жовтня, якщо уряд не почне здійснювати своїх обіцянок.

Справу нових ускладнень в Польщі розглядатиме незабаром Центральний Комітет польської Комуністичної партії, бо ніхто з польських партійних і урядових чинників не знає, звідки взяти майже 4 більйони долярів на покриття нової програми підвишки платень робітникам без того, щоб не виставити під загрозу польську економіку, яка й так серйозно захитана.

В коледжі Ля Саль читається курс з дисидентської літератури

Філядельфія, Па.— Починаючи з першого тижня вересня, тут, в коледжі Ля Саль, проходять лекції читання й дискусії з літератури письменників — дисидентів у СССР. Лекції веде проф. д-р Юрій А. Перфецький.

У вересні і жовтні увагу віддається таким творам Александра Солженіцина, як „В колі першому", „Архіпелаґ ҐУЛаґ" ч. III. Тиждень листопада 9-го і тиждень листопада 16-го обговорюватиметься праця Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація". Тиждень листопада 23-го, як теж у вівторок і середу, 2-го і 3-го грудня, вивчатиметься праця Валентина Мороза „Репортаж із заповідника Берії". В п'ятницю, 5-го грудня, — підсумовання Морозової творчости. Тиждень грудня 7-го — відбуватиметься читання й дискусії книжки Михайла Осадчого „Більмо". Тиждень в листопаді 26-го і тиждень в грудні 14-го слухачі і студенти перейдуть відповідні іспити з пройденого матеріялу, або напишуть короткі писемні праці.

У світі

ЗІ СУДАНУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що по етіопському боці державного кордону в етіопській провінції Тіґре етіопське летунство переводить атаки проти партизанських частин, які ведуть боротьбу з етіопським урядом. Партизанські групи зміцнилися до тієї міри, що починають атакувати більші міста. Останньо напали вони на ґарнізон у місті Секота, а військову колюмну, яка виїздила з міста Тіґре на акцію в терені, партизани заскочили в засідці й знищили понад сотню урядових вояків. Народний визвольний фронт, політичний провід партизанки, заявив через своїх емісарів у Судані, що партизанку підтримує більшість населення провінції Тіґре у відповіді на жорстоку комуністичну політику центрального уряду в Аддіс Абебі.

У КАНАДІ ПОЧАЛАСЯ нова хвиля страйків. Дев'ятигодинний страйк профспілки контролерів руху на канадських летовищах відбився і на летунському руховій на американських летовищах. На деяких з них літаки спізнялися навіть на декілька годин, а лети інших скасовано. В Оттаві, столиці Канади, застрайкували урядовці. В Оттаві державні урядники і їхні родини становлять переважаючу частину населення, тому їхній страйк дуже відчутний. Місто зароїлося від страйкуючих пікет. Урядовці, які, згідно зі загальною опінією, і так не славляться особливою працьовитістю по своїх державних урядах, вимагають піднесення заробітної платні на 20 відсотків протягом двох років, зменшення часу праці з 37 1/2 години тижнево на 35 годин та введення в контракти праці клявзулі про автоматичний зріст платні рівнобіжно з висотою інфляції.

НА ШВЕДСЬКИХ ТЕРИТОРІЯЛЬНИХ ВОДАХ уже не раз перебували чужі підводні човни. Ишлося, як пише шведська преса, про совєтські воєнні підводні човни. Звичайно вони після якогось часу покидали шведські територіяльні води й не викликували потреби іншими засобами їх проганяти. Цим разом уже два тижні підводний човен чужої держави, преса подає одверто Совєтського Союзу, перебуває на шведських територіяльних водах. Шведський уряд не мав іншого виходу, як зарядити пошуки при допомозі своєї воєнної фльоти і у випадку відкриття такого човна, змусити його виплисти на поверхню води.

КЕРІВНИК ТУРЕЦЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ХУНТИ, яка перебрала державний провід у Туреччині, ген. Кенан Еврен виступив з основною промовою на форумі Турецької воєнної академії. Він з'ясував слухачам, старшинам тієї академії та старшинам всіх родів турецьких збройних сил, чому військовики мусіли перебрати владу на переходовий час у свої руки. Без того країна була б дійшла до такого упадку й унутрішнього розкладу, що тільки виступ збройних турецьких відділів міг би був завести сякий-такий лад. Військова хунта, перебравши державну владу на час, врятувала Туреччину перед таким станом. А тепер вона діє через цивільний державний апарат, а не через військові відділи, які в інакшому випадку мусіли б інтервеніювати на місцях. Завданням війська є оборона країни, а не внутрішня політика й адміністрація країною, — підкреслив ген. Еврен.

ПРОФ. Д-Р Л. ВИНАР ДОПОВІДАТИМЕ ПРО СТАН НАУКИ В УКРАЇНІ

Нью Йорк, Н. Й. — Під час сесії комісії науки й культури, яка відбудеться в рамках XIII Конґресу УККА у Філядельфії від 10-го до 12-го жовтня ц.р., проф. д-р Любомир Винар виголосить доповідь на тему: „Стан української науки в Україні і завдання українських вчених на Заході". Після доповіді будуть запити і дискусія, у висліді якої присутні приймуть відповідну резолюцію у справі української науки, яка буде опісля включена до загальних резолюцій Конґресу УККА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Об'єднані Нації без Ізраїля

Найбільш фанатичні протиізраїльські арабські країни, головно за спонукою від Організації Визволення Палестини, заходяться, щоб підготовити ґрунт під виключення з членства в Об'єднаних Націях Ізраїля.

Відомо, що Совєтський Союз разом із своїми сателітами і країнами так званого третього світу, здебільшого азійсько-африканські держави, мають більшість в Об'єднаних Націях, що виявилося вже в такому акті, як маніфестаційне привітання на Генеральній Асамблеї лідера названої терористичної палестинської організації Ясіра Арафата і визнання за тією організацією, яка не має території, статусу обсерватора в ОН. Очевидно, із справою виключення Ізраїля було б куди трудніше і складніше, як із виключенням Вільного Китаю (режиму на Тайвані) та визнанням на те місце володарів Пекіну, як єдиних репрезентантів Китаю. Зрештою, у справі Китаю до зміни настроїв в ОН чимало причинилася сама Америка: подорож Ричарда Ніксона до Пекіну облегшила перевести зміну Тайвану на суходільний Китай. Ізраїль має менше населення, як 17-мільйоновий Тайван (Ізраїль: кругло 4 мільйони), але цілий світ знає, що це найповажніша застава проти совєтського походу на завоювання доступу до світових джерел нафти.

Водночас немає сумніву, що Ізраїль сам чимало винуватий у зрості неприхильних супроти нього настроїв. Впертість і непоступливість уряду Менахема Беґіна у переговорах з Єгиптом щодо автономії для палестинців та щодо звільнення окупованих від 1967 року арабських земель, штучне засновування на окупованих арабських землях ізраїльських осель, проголошення анексії Східнього Єрусалиму і перенесення туди столиці Ізраїля всупереч протестам Ради Безпеки і, зокрема ЗСА, — все воно створює неприхильну для Ізраїля атмосферу. Мала ізраїльська держава здобула собі подив своєю рішучістю боронити свою суверенність. Але вона перетягає струну, коли породжує враження, що її розуміння власної безпеки збігається з її власним аґресивним імперіялізмом супроти таких політично поміркованих арабських країн, як Йорданія з її королем Гуссейном.

Ізраїльсько-арабські відносини, себто проблема Близького Сходу, були завжди однією з найбільших турбот З'єднаних Стейтів. Американський Уряд мусить рахуватися із жидівською громадою в Америці, яка завдяки ініціятиві, розмахові, організаційному хистові і солідарності всієї громади стала політичною потугою в ЗСА. Існують також поважні впливи Ізраїля у всьому світі — головно в наслідок безприкладно жорстокої політики ґеноциду, веденої Гітлером, — ці впливи настільки поважні, що виключити Ізраїль з Об'єднаних Націй — це була б своєрідна революція. Увесь Захід, але також багато країн Африки і Близького та Середнього Сходу здають собі справу з ролі Ізраїля, як застави проти совєтського імперіялізму. Арабський світ, який має союзників у третьому світі — псевдоневтральних країн, — є проти Ізраїля і — крім єдиного Єгипту — не визнав його державного існування. Але є і проти Совєтського Союзу, проти комунізму, і проти експорту комуністичного режиму, що його Москва переводить на африканському континенті руками свого сателіта Куби.

Усе це зводиться до висновку, що виключення Ізраїля з Об'єднаних Націй — це покищо тільки побожне бажання таких фанатиків як Палестинська Визвольна Організація. Це також рід політичного натиску на Ізраїль, щоб він поступився у таких справах, як звільнення окупованих ним у 1967 році земель, широка і правдива, а не фікційна автономія для кругло півтори мільйона палестинських арабів, які в масі жили в межах Йорданії, і в справі східнього Єрусалиму, що зберігає релігійні святощі не тільки мойсеєвого, але й християнського та мусулманського віровизнань. Непоступливий екстремізм на довшу мету не виплачується.

СИРІЯ, ЯКА ЗНАЙШЛАСЯ у дуже складній ситуації, пробує різними засобами втримуватися на поверхні. Останньо в Об'єднаних Націях сирійський представник, міністер закордонних справ Абдель Галім Хаддам, виступив з палкою промовою, у якій вимагав завішення членських прав Ізраїля у тій міжнародній, побудованій на принципі універсальности установі. Міністер Хаддам видвигав всілякі арґументи на підтримку свого становища, а між іншим і той факт, що Ізраїль не виконує ухвал органів Об'єднаних Націй.

Володимир Душник

КАЗКА ПРО ПОДВІЙНОГО СОВЄТСЬКОГО АҐЕНТА

У минулому тижні серед вашінгтонських розвідчих та журналістичних кіл кружляли фантастичні поголоски про це, що один високий урядовець з Крайової Ради Безпеки мав виявити прізвище визначного совєтського достойника, який був аґентом американської розвідки і якого викрив КҐБ в Москві, де його суджено за „державну зраду."

Цей совєтський аґент був знаний американським властям під тайною кличкою „Трігон" і він мав напротязі довшого часу передавати американській розвідці тайні документи про совєтські операції за кордоном, а зокрема в Америці.

Вкінці тією справою зацікавилася Сенатська Комісія для Розвідчих Справ і її члени, сенатор Даніел П. Мойніген, демократ з Ню Йорку, і сенатор Малколм Валлоп, республіканець з Вайомінґ, і почали вести слідство відносно правдоподібного виявлення прізвища совєтського аґента, який працював для Сі-Ай-Ей.

Про цю таємну аферу „Ню Йорк Таймс" помістив 23-го вересня 1980 року довшу статтю свого кореспондента у Вашінгтоні, Філіпа Тавбмана, який заявив, що цим американцем, який нібито мав виявити прізвище совєтського аґента в Москві, був Дейвід Л. Аарон, асистент Президента для справ крайової безпеки. Кореспондент також подав, що так і Федеральне Бюро Інвестиґацій, як і Сі-Ай-Ей, які переводили слідство в справі Д. Аарона, заявили, що вони не знайшли ні крихітки доказів про це, начебто згаданий високий урядовець американського уряду мав допуститися тієї кардинальної помилки.

Дві версії

Щодо ідентичности совєтського урядовця, то американці мали дві версії: одна подавала, що це був урядовець однієї із совєтських амбасад у Південній Америці, засекречений під шифром „Трігон", де його завербувала Сі-Ай-Ей для праці для американської розвідки. Друга ж версія подає, що тим аґентом був совєтський урядовець високої ранґи, Анатолій Н. Філятов, якого завербувала американська розвідка в 1973 році, теж десь у Південній Америці чи на Близькому Сході. Він мав передавати американській розвідці дуже важливі документи, включно з тайними телеграмами совєтського амбасадора Добриніна у Вашінгтоні, та неґативні коментарі д-ра Г. Кіссінджера про президента Картера /що Кіссінджер гаряче заперечив/. Від 1973 року аж до 1976 року звідомлення Філятова були надзвичайно цінні для американської розвідки. В цьому ж році, аналітики розвідчих справ у Вашінгтоні почали сумніватися у правдивості звідомлень Філятова тому що їх не могли підтвердити інші джерела американської розвідки. Були здогади що Філятов став подвійним аґентом.

У 1978 році „Трігон" перестав пересилати звідомлення, і совєтська преса повідомила, що Філятова розкрито, заарештовано, суджено та розстріляно, як зрадника Совєтського Союзу. Знову американська розвідка була переконана, що Філятов покінчив зі собою.

Одначе американська розвідка ще досі шукає відповіді, як і хто зрадив Філятова. Була одна версія, що Д. Аарон нехотячи виявив прізвище Філятова румунському дипломатові на одному прийнятті у Вашінґтоні, але цю версію відкинули американські слідчі власті як цілковито безпідставну.

Філятов живе

Дня 23-го вересня ц. р. відомий кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Крейґ Р. Вітні, повідомив з Москви, що Анатолія Н. Філятова не розстріляно, а що натомість він перебуває у совєтській тюрмі. Його адвокат Леонід М. Попов, сказав, що Філятова воєнний суд в дні 14-го липня 1978 року засудив на кару смерти, але присуду не виконано, а замінено на 15 років тюрми.

Американський кореспондент додає, що в Москві кружляють здогади, що совєтський уряд держить Філятова в резерві для евентуальної виміни за інших совєтських шпигунів, яких можуть викрити в Америці.

К. Вітні в дальшому пише, що два місяці тому в парку Червоної армії в Москві до нього й його товариша приступила незнайома їм жінка, представившись, що вона є Тамара, дружина Анатолія Філятова, і сказала: „Мій чоловік працював для американ-

(Закінчення на стор. 4)

Франц Липецький

ОБОРОННА ПОЛІТИКА РЕҐЕНА

Зміст промов Реґена під час виборчої кампанії не залишив ніякого сумніву, що, якщо він стане президентом ЗСА, то негайно приступить до програми переозброєння, щоб відновити довір'я до втримання стратегічної позиції Америки. Критики теперішнього оборонного бюджету Картера можуть покликатися на нову оцінку Американської Центральної Розвідчої Служби (Сі-Ай-Ей), на підставі якої треба здогадуватися, що Совєтський Союз видає на оборону 50 відсотків більше чим ЗСА, 80 відсотків більше на мілітарне постачання і 2,6 разів стільки на розвиток їхніх стратегічних сил. Розрахунок Департаменту Оборони ЗСА вказує на ще більший відсоток в користь Совєтського Союзу. Критики можуть покликатися також на свідчення Шефів Оборони ЗСА під час дебати над бюджетом Картера. Наприклад, голова Генерального Штабу Збройних Сил ЗСА припускає, що Совєтський Союз досягне значну перевагу над ЗСА в обсяґу нуклеарної зброї на початку 1980 року, перевага, якої виносила би „два до одного, а навіть чотири до одного у вивінуванні меґатонів і вбивчої здібности трудних, законспірованих об'єктів, та що, не зважаючи на збільшення американського оборонного бюджету, перевага Совєтського Союзу буде збільшуватися на протязі цілого 1980 року. Що затривожило членів Сенатського Комітету — це твердження шефа Стратегічної Повітряної Команди, що ЗСА не посідають мінімуму стратегічної зброї, необхідної для евентуального еквіваленту і зі Совєтським Союзом.

Дорадча група

Реґен визначив дорадчу групу, очолювану шефом зовнішньої політики Ричардом Алленом, який за президентури Ніксона співпрацював з Генрі Кіссінджером. Ця дорадча група дебатує над тим, які специфічні заходи треба вжити, щоб відзискати рівновагу зі Совєтським Союзом.

У склад дорадчої групи входять колишні оборонні шефи — ген. Едвард Ровей, молодий аналіст Вілліям Шнайдер і Джозеф Чурба, як рівнож колишні урядовці Фред Чарлз Ікл і Джон Ліман, колишні голови Аґенції контролі зброї і розззброєння. Це люди, які знають, що треба робити. Вони вважають себе переходовою групою і більшість їх може сподіватися, що в адміністрації Реґена вони займуть високі пости. Серед надмірности різних паперів і документів вони розважають над способом визначення оборонної політики для Реґена і Республіканської партії.

Великий проєкт

Постав уже великий проєкт п. з. „Програма для військової незалежности", над якою дискутовано останніми тижнями в Вашінгтоні. Це праця двадцяти високих урядовців Конгресу, з яких найменше один працює в дорадчій групі Реґена, дев'ять з них демократи. Значення документу треба оцінювати таким реченням: „Якщо теперішні пляни не зміняться, протягом цілої декади 1980 року ЗСА не будуть здібні загрожувати Совєтському Союзові відплатною атакою на совєтські стратегічні сили, а навіть на якомусь відтинку совєтської конвенційної зброї.

Згідно з документом, щоб бути здібними загрожувати тому, що совєтські ватажки вважають за вартісне, ЗСА, поза іншими акціями, мусять швидко розпочати продукцію ракети MX в ефективний спосіб (правдоподібно вертикальні силоси) — наприклад, „силос" — це свого роду заглибина (схованок під поверхнею землі), де укривається ракети перед знищенням ворожими ракетами, мусять продукувати частини т. зв. ракети типу Минитмен III, мусять збільшити систему оборонної структури на існуючих ракетних полях, мусять розпочати продукцію бомбардувальників (кращий тип B—I,), мусять прискорити продукцію ракети типу Трайдент і негайно розпочати програму ракети типу Трайдент II.

Документ вираховує інші критичні поля, занедбані адміністрацією Картера. Якщо ЗСА перші розгорнуть продукцію названої зброї, тоді вони здобудуть значний спосіб безпеки проти совєтської ракетної зброї і їхніх бомбовиків. Документ радить збільшити фонди на дослідження проєктів оборони повітряних сил і конструкцію прототипу повітряного сателіта.

На думку військових дослідників, танк XM-I — це єдиний танк в інвентурі американської армії, який може мати перевагу над совєтським танком типу T-72 і T-80, який тепер продукується. Документ рекомендує прискорити продукцію і ракети типу XM-I, а також започаткування продукції нового озброєного авта типу IFV/6FV, яке може мати перевагу над совєтським BMP.

Теперішня програма

Теперішня американська оборонна програма не передбачує нових літаконосців і тільки три десантні кораблі на протяг найближчих п'ять років. За новим пляном, у 1990 році американська фльота матиме 18 воєнних кораблів з модерною повітряною оборонною системою. Потрібно 24 кораблі з такою оборонною системою для оборони існуючих літаконосців.

Документ наполягає, щоб ЗСА були готові перешкодити Совєтському Союзові перемогти будь-яку державу в Перській затоці. В закінченні ЗСА мусять мати щонайменше чотири нові літаконосці, американську армію конечно збільшити на п'ять дивізій, а повітряну фльоту на дев'ять ескадриль.

ПОВСТАННЯ

(2)

— Грицяк, — звернувся він до мене, щоб дати зрозуміти, що за все я буду нести відповідальність, — виводіть людей із Горстрою!

— Тут жадного зриву пляну немає, — відповів я. — Давайте прикинемо: від закінчення війни (війну до рахуби не беремо) минуло вісім років. За ввесь час в'язні Норильська не мали ні одного вихідного дня. Виходить, що ми випередили графік будівництва більше як на чотириста днів. Тож про який зрив пляну ви нам говорите?

Сарічев помовчав якусь мить, а тоді звернувся уже до всіх в'язнів:

— Забирайтеся до табору, — вмовляв. Тут ви голодні, а там на вас чекає ваша пайка. Ідіть же!

Ми не йшли на жадний компроміс. Проте багато в'язнів почало, все таки, схилятися до того, щоб вертатися до табору. Голод, як кажуть, не тітка. До того ж у курців вичерпалися усі запаси махорки, що ще більше дошкулювало їм аніж голод.

Щоб якось зарадити цьому лихові, на одному з будинків, що ми будували, було встановлено напис: „Нас убивають і морять голодом!"

Напис зробив своє: ще того самого дня нам привезли вечерю, однак ніхто вже до неї не приступав. Більшість в'язнів усе настирливіше наполягала на негайному поверненні до табору.

Домовившись із в'язнями 5-ої зони, що будемо продовжувати боротьбу у таборі, ми розійшлися з ними.

У своїй 1-ій зоні, ми застали таку картину: на знак солідарности з нами всі в'язні, що були в зоні, проголосили голодівку й також уже три дні голодували. Ми домовилися, що голодування припиняємо, але вранці на роботу не виходимо.

Адміністрація тріюмфувала. Вранці, буцімто нічого й не було, по всіх бараках пролунали електродзвінки, які оповіщали, коли якій колоні підходити до вахти. Зона ділилася на чотири колони. Першою підходила до вахти 1-ша колона, за нею друга і т. п. Я був у 4-ій колоні, яка завжди підходила до вахти останньою. У нашому бараку, як то й було домовлено, ніхто до виходу на роботу не приготовлявся, й ми гадали, що так буде всюди. Але до мене прибіг один в'язень і сказав, що 1-ша колона виходить на роботу. Це вже був повний провал. Я побіг до вахти.

Побачивши, що за відчиненими воротами вже стоять 25-30 в'язнів 1-ої колони, а решта готові до виходу, я підійшов до старшого наглядача, який командував розводом, й несподівано для всіх почав до нього прискіпуватись:

— А це що таке? — я запитав вимогливим тоном. — Хто дав вам право випускати людей на роботу? Що це за самоправство? Ану зачиняйте ворота!

— А ви, барани, куди? — звернувся я до в'язнів, — на заріз? Марш усі по бараках, щоб і одної ноги тут не залишилося!

Усі розбіглися. Ті, що вже були за воротами, вернулися. Ворота зачинилися; розвід на роботу зірвався.

Електродзвінки протягом багатьох років викликали в'язнів 4-ої зони на роботу й були замінниками команди: вилітай без останнього! Пролунав дзвінок і — всі на роботу! Так званих відмовників від роботи в Норильську не могло бути. Всі індивідуальні протести подавлювалися негайно та вкрай жорстоко.

Якось один в'язень 4-ої зони вирішив не виходити на роботу. А щоб його не випхали з бараку силоміць, ліг на нари роздягнений. Надворі був тріскучий мороз. По закінченні розводу наглядачі стягнули його з нарів, виволікли надвір, запхали в дерев'яний бушлат — скриню для вивоження трупів — кинули туди його одяг і, вивізши за вахту, вивернули на сніг. Бідолашному не лишилося нічого іншого, як похапцем одягнутися й піти в супроводі спецконвою на роботу.

Шість інших в'язнів, яких привезли до лазні 5-ої зони під конвоєм, відмовилися одягатися та виходити з лазні, поки не побачать прокурора. Там замість прокурора вони побачили старшого сержанта, що став перед ними з автоматом в руках.

— Ось вам прокурор! — сказав сержант і розстріляв усіх шістьох на місці.

У такий спосіб у Норильську — й не тільки в Норильську — подавлювали будь-яку ідею протесту в самому її зародку. Всі спроби опору мали тільки неґативні наслідки.

Тому й не дивно, що в'язні, хоча й мимохіть, а все таки виходили із своїх бараків, тільки но пролунав зловіщий сиґнал — вилітай!

Люди збиралися на роботу в четвертий і п'ятий день нашого страйку. На шостий день ми вилучили дзвінки, і ніхто з в'язнів навіть не ворохнувся, щоб вийти на роботу.

Керівництво табору підсилило зовнішню охорону, але до будь-яких рішучих дій не вдавалося. Тільки в 6-ій зоні адміністрація спробувала напустити на в'язнів озброєних кийками солдатів. Та солдати не вдіяли нічого й їх відкинено назад. Тоді генерал Семьонов зібрав усіх офіцерів Норильського ґарнізону й повів їх у зону. Офіцери йшли й стріляли перед собою у землю із пістолетів. Коли вони вже підійшли впритул до в'язнів, які стояли суцільною стіною, зав'язався кулачний бій. Офіцерів також відкинено назад. Спроби взяти в'язнів голими руками не вдалися. Внутрішній нагляд адміністрації ми цілком спаралізували й розпоряджалися собою самі.

(Продовження буде)

„ДО ВЕЛИКОГО СТРИМІТИ!"

(Слово о. крилошанина Богдана Смика, виголошене під час бенкету з нагоди 25-річчя УСЦАК, на Союзівці в суботу, 27-го вересня ц. р.)

Здається, так недавно, начебто вчора, ми організували в Україні нас самих, нашу молодь в молодечі організації і спортові дружини.

Ми /нині вже старші/ вивезли спортового духа, духа змагу й завзяття з рідних спортових майданів міста і сіл на еміґрацію, мовляв, ми скоро повернемося.. Та так не сталося...

Ми доповнили ряди наших піонерів-еміґрантів по всіх континентах вільного світу.

На нових поселеннях, подібно, як у таборах Німеччини, не маючи ще даху над головою, ми взялися за організування нових парафій, там де ми їх не застали, за поширення сітки й дії УККА, заснували на новому терені молодечі організації, щоби зберегти молоду людину й її душу при своїмріднім...

Спорт для молодих — це бажання змагатися й перемагати, це вправляти — вишколювати своє тіло й гартувати духа, щоби у чесній грі змагатися чи то одинцем, чи дружиною з іншим чи іншими за кращий осяг, за вершини спортових осягів, за т. зв. рекорд у даній конкуренції спорту.

Спорт для організаторів молоді на місцях, це велика, але рівночасно й благородна праця, щоб відвернути наших підростків і доростків від байдужого життя до себе самого і до свого рідного, й наклонити їх до спортового життя. Про спортове життя можна говорити дуже багато. Як багато благодаті дає людині, яка доростає, не тільки у вишколюванні тіла, але що більше у вирощуванні людини, чесної, людини зі замилуванням до спорту, до громадського життя. Я, як духовник, можу ствердити, що спорт, важливий помічник також у релігійному житті.

Накінець спорт, для старших, не хочу вживати слова старих, для тих, що їм „тріщать" старі кости, що тяжко віддихати ступаючи по сходах, для нас — спорт, залишився десь далеко на площі „Сокола Батька", у Львові, Перемишлі, Станиславові, Бережанах, Рогатині, Стриї, Дрогобичі і в кожній меншій місцевості включно з рідним селом.

Спорт залишається приємним спомином. Пригадує нам нашу молодість і вірте перетворює нас, коли приглядаємося змаганням — у бодай духово молодих.

Тому щиро дякую, що ви запросили мене старого до участи у нинішнім ювілею, щоби міг я себе відмолодити, а поруч себе ще й багато таких як я.

Значить, спорт — це благословення Боже, для різного віку любителів, які нині тут зійшлися, щоб проаналізувати свої труди за останніх 25 років і намітити пляни сповнені енергії організаційної й рушійної сили на прийдешні роки.

А тепер ще кілька слів про дійсність і про наші завдання, як зберегти молодь при своїм.

Звичайно спортовий Провід намагатиметься це переводити по своїй лінії заінтересування.

Та, згідно з постановами, чи резолюціями 3-го Конґресу СКВУ з 1978 року в збереженні нашого громадського доросту мають включитися всі: починаючи від Церков, почерез всі сектори громадського й політичного життя, через, всі молодші Організації /КУМО/ втім і спортові, щоби ми всі були разом.

Ми знаємо, що велике число нашої молоді не охоплене молодечими організаціями включно з спортовими, ми знаємо й не закриваймо очей на дійсність, що діється з доростом довкола нас, що діється також і з нашим рідним українським доростом.

Ми, старші, часами стаємо безрадні, може й дехто зачинає до себе допускати думки приповідки: „Не тратьмо, куме сили"... Ми часами звинувачуємо самі себе, ми діди й батьки наших дітей і внуків...а теж дуже часто виправдуємо себе дійсністю, що нас оточує. Тут багато правди...

Але та дійсність не дає нам права — „спускатися на дно", мовляв не дамо ради.

Ні, дорогі, спортові діячі й ентузіясти. Правдивий спортовець змагається до кінця, хоч приходить до мети останній, хоча програє змагання на „зеро". Нині у нас ювілейна днина, не на це, щоб тут нам згадати минулих 25 років й сказати собі „маліємо", бож в дійсності чисельно малють наші кадри, якщо брати до уваги статистики з-перед 25 років.

Ви, дорогі спортові ентузіясти, дорогий спортовий Проводе Америки й Канади, з'їхалися тут, щоб знову скликати нашу молодь на старт, до змагу... до змагу на спортових площах, за кращі осяги, за нові рекорди, яких нам відвічний ворог не дає вписати в історію нашого спорту під власним іменем.

Ми, дорогі, маємо скликати нашу молодь на старт, за перемогу над своїми власними недомаганнями над шкідливими впливами зовнішнього світу на наше фізичне, як також наше духовне й духове, релігійно-національне життя.

І, якщо навіть наші осяги не будуть світовими рекордами, але допоможуть нам зберегти нашу молодь для наших родин, громад й України, то ми сповнимо своє завдання, то ми можемо писати світлу історію нашого спорту поза рідними землями, бож відомо, що ворог усі наші спортові, та чи тільки спортові осяги вписує на своє конто.

Я щиро бажаю вам, щоб ви видавали бодай кожного місяця український спортовий журнал, щоб всю хроніку нашого українського спорту в ньому зберегти.

Я є доброї думки, що неволя нашого народу скінчиться, воля повернеться на наші землі, що воскресне наша рідна Україна і наші спортовці повернуться в рідні міста й села, щоб злучившися з спортовцями материка, вправляти й приготовлятися до участи в Олімпіяді під нашим синьо-жовтим прапором, що дай нам Боже дочекати.

ПОЧАЛАСЬ ОСІННЯ КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ! МЕТА: 2,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ВСТУПАЙТЕ В РЯДИ НАЙБІЛЬШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

НА ЗАПРОШЕННЯ Европейського парляменту, до Страсбургу прибув міністер закордонних справ КНР виголосити промову на його пленарному засіданні. У своїй промові він підкреслив, що Китай є у фактичному союзі зі Західньою Европою і буде притримуватися послідовно виплиаваючих з того обов'язків. Він заявив, що КНР готова почати розмови з Москвою, але тільки після виходу СССР з Афганістану та визнання Совєтським Союзом потреби наново визначити територіяльну границю між КНР і СССР.

В пам'ять друга св.п. д-ра Сергія Кротюка

В суботу, 14-го червня цього року,пролетіла сумна вістка в українському Денвері, що д-р економічних наук Сергій Кротюк відійшов з Божої Волі у вічність. Вістка ця розбурхала спокійне плесо життя громади у нашому місті, бо покійний наш друг був життєрадісний, рухливий, повний енергії, активний у праці нашої громади. Незадовго перед його смертю на загальних зборах Відділу ОДВУ в Денвері він звітував про діяльність Відділу. Члени Відділу вибрали його знову на голову Відділу, посаду, яку він займав у нашій організації не вперше. Кожного місяця в першу п'ятницю він був завжди присутнім на сходинах Пластової станичної старшини, що в ній він займав пост довголітнього старшини господарської ради. Часто брав участь у сходинах парафіяльної управи при УПЦеркві Св. Покрови в Денвері, де був її основником і добродійником.

Св.п.Сергій Кротюк

В середу, 18-го червня, ввечорі зібралася жалібна громада Денверу в похоронному домі Гофмана на Панахиду, щоб помолитися за спокій душі сл.п.Сергія. Каплиця була заповнена. Панахиду відправив парох УПЦ о.Павло Варгола. Він попрощав Покійного від себе і мирян, згадуючи піклування ним його дружини в часі хвороби. Співав церковний хор під кермою Пантелеймона Клименка.

Від земляків Волинської землі промовляв інж. Андрій Івашко; від місцевого осередку ОУН і Відділу ОДВУ — мгр Іван Стебельський; від Пластової станиці — Любомир Колтунюк; від Організації Визвольного Фронту інж. Мирослав Кальба.

Сл.п. Сергій Кротюк народився 24-го вересня 1903 року в селі Піддубці Луцького повіту на Волині. Батьки його свідомі українці виховали і Сергія в любові до України і до рідної церкви. До школи ходив у селі Підгайці. Середню освіту закінчив в українській державній гімназії в Луцьку, та вписався на кореспонденційний курс, при УТГІ в Подєбрадах у Чехо-Словаччині, що його закінчив титулом інженера економічних наук. За студентських часів працював у „Просвіті", організував аматорські гуртки. Був також актиним у церковному житті, зокрема в боротьбі за українізацію церкви.

Від 1924-го року з дорученням УВО підготовляв молоді кадри. І за це польський уряд мав його на чорній листі та неоднаразово заарештовував.

На весні 1939-го , року польська поліція запроторила його до сумної слави концентраційного табору в Березі Картузькій, де він просидів до упадку Польщі.

У Холмі працював ревізором у кооперативах на Холмщині. Коли почалася війна німців з совєтами, повернувся він додому, де виконував різні доручення Проводу Українських Націоналістів. Цього ж року одружився з Марією Качинською. Події Другої світової війни закинули подружжя Кротюків до Мюнхену в Німеччину, де сл.п. Сергій продовжував студіювати в українській високій школі, здобувши незабаром титул доктора економічних наук. В 1946 році голова ПУН сл.п.полк.Андрій Мельник покликав його на фінансового референта ПУН-у.

В 1949 році Кротюки виїхали до ЗСА і поселилися у Міннеаполісі, а згодом в Денвері, де обоє були членами делеґатури Організації Державного Відродження України в Денвері, а згодом стали співосновниками 40-го Відділу ОДВУ.

Сл.п. Сергій Кротюк був учасником трьох Великих Зборів Організації Українських Націоналістів і на одному з них, — у 1970 році в Лондоні, — його вибрано генеральним секретарем ВЗУН. Завжди добро Організації мав на першому місці; навіть уже в лікарні турбувався долею цього свого Відділу ОДВУ, висловлював поради, як найкраще зорганізувати зустріч з Святославом Караванським і д-р Ніною Строкатою, які якраз мали прибути сюди з доповіддю.

Сл.п. С.Кротюк постійно піклувався молоддю. Пл. сен. Л.Колтунюк згадав Покійного як опікуна пластунів, що все дбав про підвищення ступенів пластової молоді, завжди дбав про висилку якнайбільше пластунів на вишкільні табори. „На наступних засіданнях Пластової станиці бракуватиме за столом похиленої постаті бл.п.д-ра Сергія Кротюка". — говорив друг Любомир Колтунюк у прощальному слові.

У четвер, 19-го червня, в місцевій православній церкві Св. Літургію і Панахиду відправив о.Варгола при участі численних парохіян і приятелів Покійного. Співав хор. Домовину несли його найближчі друзі.

Похорон відбувся на цвинтарі у Бавнд Бруку у суботу, 21-го червня, при численній участі друзів і приятелів. Від теренового керівництва ОУН прощав св.п. С.Кротюка його друг Макс — Скорупський.

• • •

У сороковий день смерти сл.п. Сергія Кротюка 27-го липня ц.р. відправлено Панахиду за спокій його душі, після чого відбулася тризна в церковній залі. Під час тризни зворушливо промовляли о.Павло Варгола, Андрій Івашко, Іван Стебельський, Віра Решетник, Н. Омельченко і Іван Костюк, накреслюючи повну сильветку Покійного. Всім їм дякувала вдова — Марія Кротюк.

В неділю, 3-го серпня в домі Марії Кротюк відбулися жалібні сходини членів 40-го Відділу ОДВУ, присвячені пам'яті покійного нашого Друга. Присутні члени зібрали суму 235 дол., що її переслано на фонд тижневика „Українське Слово" в Парижі, як китицю символічних квітів на його свіжу могилу.

Іван Костюк

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Сповнені пекучим родинним жалем і невимовною тугою, ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 30 вересня 1980 р. ненадійно відійшов від нас у Вічність наш особливо трудолюбивий і улюблений МУЖ, Дорогий БРАТ і СТРИЙ

сл. п.

Д-р МИХАЙЛО СТЕФАНІВ

ур. в Нижневі, Україна, 1907 р. член НТШ, ТУІА та Фармацевтичної Секції при УЛТПА

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 3-го жовтня 1980 р. о год. 7:30 веч. у пох. заведенні Mc Nerney Burnadz Memorial Home, 371 Lakeview Ave., Clifton, N. J.

ПОХОРОН — в суботу, 4-го жовтня о год. 8:30 рано на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — МАРІЯ
сестра — КАТРУСЯ з родиною
братанич — СТЕПАН
шваґер — ОСИП ГУЛЕЙ з родиною
та ближча і дальша родина в Америці і на Батьківщині.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого Мужа, Батька і Дідуся

бл. п. о. протоєрея

ЯРОСЛАВА СІРКА

відправляться

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в НЕДІЛЮ, 5-го ЖОВТНЯ о год. 8-ій рано
в церкві св. Йосафата, Парма, Огайо
в ПОНЕДІЛОК, 6-го ЖОВТНЯ, о год. 8-ій рано
в церкві св. Івана Хрестителя,Джанстовн, Па.
о год. 8-ій рано в церкві Св. Марії, Менчестер, Н. Г.
о год. 10-ій рано в церкві св. Володимира, Ґлен Спей, Н. Й.

Про молитви за душу Покійного просять

ДРУЖИНА і ДІТИ

ДНЯ 18 ЖОВТНЯ 1980 р.
В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Улюбленого і Незабутнього Мужа, Батька і Дідуня

бл. п. о. крилошанина

ЕВГЕНА БОДНАРА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в церквах:

Люрд, Франція — Пресвятої Матері Божої
Лондон, Англія — Пресвятої Матері Божої
Парма, Огайо — Святої Покрови
Торонто, Канада
Кентон, Огайо — св. Николая
Пітсфільд, Масс. — св. Івана Хрестителя

Дружина — СТЕФАНІЯ З ДІТЬМИ І ВНУКАМИ

Спи, Ґеню, спи
І про нас всіх сни
Я Тебе ніколи незабуду
І скоро до Тебе прибуду.

•

В пам'ять нашого Улюбленого і Невіджалуваного Батька бл. п. о. крилошанина ЕВГЕНА БОДНАРА складаємо:
75.00 дол на будову української католицької церкви в Люрді.
25.00 дол. на УТГІ в Мюнхені

донька — ЛЮБА ЯНОВИЧ
з мужем МИХАЙЛОМ

В глибокому смутку ділимося з Ріднею, Приятелями і Знайомими сумною вісткою про те, що 1-го жовтня 1980 р., відійшла у Вічність на 81 р. життя, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

АННА з ГРАБЦІВ САЛАМАХА

нар. 21-го грудня 1899 р. в Жовкві, Україна

Великим горем прибиті:

ГРИГОРІЙ — чоловік
ЯРОСЛАВА — донька з чоловіком ОРЕСТОМ і дітьми ТАРАСОМ ОРИСЕЮ, УЛЯНОЮ, і БОГДАНОМ
БОГДАН — син з дружиною БОГДАННОЮ і дітьми ЛЯРИСОЮ і ХРИСТИНОЮ
ЕВГЕН — син з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і дітьми ТАЇСОЮ і АРКАДІЄМ
МАРІЯ — сестра з родиною в Канаді і Каліфорнії

ПОХОРОННІ відправи відбудуться в Бедфорд, Ню Гемшір.

ПАНАХИДА — в четвер, 2-го жовтня 1980 р., о год. 7:30 веч.
СЛУЖБА БОЖА — в п'ятницю, 3-го жовтня, о год. 9-ій рано. Тлінні Останки Покійної будуть похоронені на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., в суботу, 4-го жовтня 1980 р., о год. 9-ій ранку.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 30-го вересня 1980 р., упокоїлась в Бозі, проживши 83 р., наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І СЕСТРА

бл. п.

АННА ЛИТВИН

народжена в Україні, дружина бл. п. Мирона Литвина.

ПАРАСТАС — в четвер, 2-го жовтня 1980 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Ave., Union, N.J.

ПОХОРОН — у п'ятницю, 3-го жовтня 1980 р. з того ж пох. зав. до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, а опісля на цвинтар Evergreen Cemetery в Елизабет, Н. Дж.

В глибокому смутку:

сини — МИХАЙЛО, ТЕОДОР, ГЕРІ (померлий) з родинами
внуки — Д-р МИХАЙЛО В. ЛИТВИН
ТЕОДОР М. ЛИТВИН
СТІВЕН ЛИТВИН
дві сестри — МЕРІ КУШНІР
ОЛЕКСАНДРА КРИВЕНСЬКА
брат — АНТІН ВОЛЯНЮК в Україні

Відбулася зустріч дрогобичан на Союзівці

Союзівка (М. Верва) — Як було повідомлено кілька разів у „Свободі", заходами Центрального Комітету Дрогобиччини, що його очолює інж. В. Осередчук, відбулася на гостинній Союзівці в днях 6-го і 7-го вересня ц.р. зустріч колишніх мешканців Дрогобича і околиць. На зустріч прибули дрогобичани з Америки, а також з Канади.

По реєстрації, яка почалася в 10-ій годині вранці і після обіду в годині 3:30 почалася програма зустрічі. Присутніх на залі було понад 110 осіб, старших громадян і молоді, а ввечорі ще прибули ті, які в суботу працювали, так що на зустрічі було коло 150 осіб.

Зустріч відкрив голова Центрального Комітету Дрогобиччини інж. В. Осередчук та подав програму зустрічі, яку прийнято без змін. По виборі провідника зустрічі мгра А. Гладиловича і секретарки п-і Марії Зелинської одноxвилинною мовчанкою вшановано померлих в останньому часі дрогобичан та покликано до президії управу Центрального Комітету Дрогобиччини. Програму почато молитвою, що її провів священик-дрогобичанин о. Мак.

Першою точкою програми був інформативний звіт голови про працю управи за час від останнього з'їзду, що відбувся два роки тому, дотепер. У своєму звіті голова сказав: "Я від управи Центрального Комітету Дрогобиччини не тільки Вас вітаю, але й з глибин душі бажаю, щоб ці два дні, призначені на зустріч, провести радісно і щасливо.

Український нарід, як знаємо, живе, творить духову і матеріяльну культуру, бореться у межах своїх можливостей за визвольні ідеї, а в тому — живе, творить і бореться наша Дрогобиччина. І ми, дрогобичани, відбуваючи нашу зустріч, зустрічаємося не тільки самі із собою тут у вільному світі як із земляками... Зустрічаємося не тільки як товариші зі шкільної лавки, як товариші університетських студій, як члени різних організацій, як працівники установ, крамниць, варстатів, але ми зустрічаємося як українці, що болють долею і радіють успіхами України, яку ми залишили 35 років тому. Зустрічаємося у думках, листах, дописах та в статтях з тою Україною, у якій, в часі нашої неприсутности, вже виросло майже два покоління, і ці покоління, маючи свої думки і свої визвольні ідеї, борються у межах комуністичного режиму і можливости за їх здійснення.

Про це ми знаємо не тільки з листів наших рідних і знайомих, знаємо не тільки від тих, що бували в Україні і Дрогобиччині як туристи, але знаємо також від наших земляків, що різними способами дісталися на сталий побут до Америки і Канади.

Переглядаючи пресу та журнали, що виходять під комуністичним режимом українською мовою, зустрічаємо у них імена і прізвища старших і молодих дрогобичан. Зустрічаємо поетів, письменників, економістів, науковців та голоси колгоспників.

Зустрічаємося, можна сказати, з літературною і науковою Дрогобиччиною. Ця літературна і наукова Дрогобиччина не тільки, що насичена комуністичною ідеологією, але вона ще й пофальшована, обплюгавлена і поганьблена, названа буржуазно-націоналістичною, колябарантською, розбійницькою. Але ми також зустрічаємося з Дрогобиччиною, що на власні очі бачила національно-визвольну боротьбу не тільки під час польської окупації, але боротьбу УПА вже під московсько-комуністичним режимом.

Багато з вас уже їздили в Україну, точно кажучи, до Львова, а зі Львова нелегально до Дрогобича і до свого рідного села, то наочно бачили не цю співаючу і танцюючу та літературну і наукову Україну, але Україну бідуючу, Україну колгоспну.

Знаючи сучасну Дрогобиччину, знаючи, як з наказу комуністичного режиму мусять поети, письменники і науковці фальшувати наше минуле, а оспівувати сучасне — комуністичне, ми, дрогобичани, не сміємо мовчати. Ми маємо вже два збірники "Дрогобиччина — Земля Івана Франка", мусимо постаратися, щоб ті збірники були в кожній родині дрогобичан у вільному світі.

Про те, які побажання має управа до вас, буде говорити д-р Василь Верган у пляні праці на майбутнє. Я на закінчення свого інформативного звіту подам, що управа відбувала майже щоквартально засідання, на яких розглядала можливості поширення збірників, а останні засідання були присвячені нашій зустрічі. Тому що наш касир Р. Микита перешкоджений родинним похороном, то я, пам'ятаючи його звіт із недавнього засідання, можу сказати, що в касі є понад дві тисячі сімсот долярів готівки, яка збережена в "Самопомочі".

Для вдержання ще тіснішого зв'язку я прошу кожночасно, якщо хтось змінює мешкання, нехай подасть свою нову адресу. Через неточні адреси пошта звертає листи і повідомлення, і наша каса має непотрібні видатки.

Я кінчаю і бажаю здорових думок і позитивних побажань і рішень."

У пляні праці д-р В. Верган подав такі побажання управи Центрального Комітету Дрогобиччини: 1) Охопити організаційно всіх дрогобичан і тримати земляцький, товариський і листовний зв'язок, а щодва роки відбувати зустрічі і щочотири роки з'їзди із звітами управи і перевиборами нової управи. Тому що дотепер з'їзди відбувалися згідно із прийнятими звичаями, варто подумати, щоб на найближчому з'їзді був предложений і ухвалений Правильник Центрального Комітету Дрогобиччини з включенням до нього права і обов'язків місцевих відділів дрогобичан. 2) На основі двох збірників "Дрогобиччина — Земля Івана Франка" знайти історика, що написав би "Історію Дрогобича і Дрогобиччини", яку можна б перекласти англійською та іншими мовами і тим самим дати її тим, які української мови не знають, або знають слабо. 3) Заохочувати учнів середніх шкіл, а також студентів писати статті про Дрогобиччину, а в тому — статті про творчість Івана Франка, та вістки, що їх вони чули від своїх рідних та знайомих, подавати до англомовних газет і журналів. Молодь заохочувати до шкіл українознавства та українських університетів. 4) Вивчати самим, і заохочувати до того молоде покоління, — сучасну Дрогобиччину при допомозі книжок, листів, фотографій, прозірок, розповідей туристів. 5) Організувати районові зустрічі дрогобичан при нагоді різних товариських імпрез, а при тому заохочувати до участи молодь. 6) Включитися у відзначення 15-ліття смерти Президента в екзилі УНРеспубліки д-ра Степана Витвицького — земляка Дрогобиччини, що відбудеться цього року у жовтні в Бавнд Бруку. Докладніше про це буде, належно, повідомлено у пресі.

Закінчив пополудневу програму Василь Манько спомином про перебування в дрогобицькій тюрмі під час комуністичної окупації.

Маючи ще багато часу, учасники зустрічі оглядали виставку образів дрогобичанина Остапа Берегуляка. Понад 40 мистецьких образів, виставлених в бібліотеці головного будинку „Союзівки" робили гарне враження на глядачів, які подивляли малярський талант свого земляка. По короткій дискусії вирішено відбути восени 7-ий з'їзд, а про місце і час з'їзду вирішить управа Центрального Комітету Дрогобиччини. Закінчено пополудневу програму молитвою, що її провів о. Мак. Учасники зустрічі на пропозицію провідника А. Гладиловича відспівали "Не пора".

Увечері в 7-ій год. відбувся коктейл із дружніми і приятельськими розмовами потім бенкет, а в годині 8:30 відбулася мистецька програма, якою вміло керував актор М. Івасівка. Започаткувало програму Гавайське тріо — Мирослав Гогіль, Олег Канюка і інж. В. Осередчук. Вони відіграли з глибоким відчуттям три пісні: стрілецьку "Гаснуть зорі", народну "Місяць на небі" і "Марш нескорених" музика інж. В. Осередчука. Треба підкреслити, що два молоді гітаристи, Гогіль і Канюка, докладали всіх зусиль, щоб у виконанні пісень дорівнятися віртуозові гавайської гітари інж. В. Осередчукові. Приємно було слухати по-мистецькому виконані мелодії пісень.

Ляриса Маґун-Гурин, відома солістка, по-мистецьки проспівала "Тихесенький вечір" і "Чом, чом не прийшов". М'який сопрановий голос віддавав всі чутливі нюанси пісень, і слухач рясними оплесками виявляли своє захоплення.

Надзвичайно бадьорий настрій викликав виступ Ліни Белюц, яка недавно приїхала з України. Вона проспівала пісню на слова Ліни Костенко "Жіноча любов" у фортепіяновому супроводі Ірини Фабрики, яка також недавно приїхала з чоловіком Миколою з України, та прорецитувала два вірші сучасних поетів руху опору. У неї співацький та декляматорський талант, який ставить її на високий мистецький рівень.

Великою радістю для слухачів був виступ молодої дрогобичанки Марії Бах, студентки Істман Скул оф Мюзік при Рочестерському університеті. Вона по-мистецьки виконала три твори на піяно: "Бурре" Косенка, "Скерцо" Брамса і "Українська думка" Присовського. Опанування мельодії і вміння володіти тонами вказують на те, що Марія Бах має вроджені музичні здібності, які, до речі, допомогли їй одержати вже чотири рази стипендію на згаданому університеті.

Рясними оплесками вітали слухачі виступ Миколи Фабрики і Ляриси Маґун-Гурин, коли вони відспівали дует у фортепіяновому супроводі Ірини Фабрики: "Коли розлучаються двоє" та "Ой, у полі". Баритоновий голос Миколи Фабрики єднався гармонійно з сопрановим голосом Ляриси Маґун-Гурин, грімко лунав у залі неначе давав про себе знати, що він тепер у вільному світі. М. Фабрика зачарував слухачів виконанням сольових точок: "Два кольори", "Летять ніби чайки" та "Казав мені батько", акомпаньювала його дружина Ірина.

Закінчила мистецьку програму Ліна Белюц веселою "Гуцульською гуморескою" та побажанням слухачам веселої забави. Голова інж. В. Осередчук подякував виконовцям програми, а М. Івасівка подякував усім слухачам за надзвичайну уважливість та рясні оплески. Потім почалася танцювальна забава при мелодіях окрестри "Вишивки". Під час перерви М. Роман висвітлив прозірки з сучасного Дрогобича.

В неділю, 7 вересня, в 9-ій год. вранці о. Мак, уродженець Дрогобиччини, відправив Службу Божу за живих і померлих дрогобичан, а в проповіді на актуальні проблеми згадав визначних діячів Дрогобиччини, а між ними єп. Ортинського, єп. Ладику, полк. А. Мельника, бойовика З. Коссака, Президента УНР в екзилі д-ра С. Витвицького та закликав батьків і матерів докладати усіх зусиль, щоб спонукувати своїх дітей брати участь у молодіжних, земляцьких та інших організаціях, бо молодь — це свіжа кров для цих організацій.

Після богослуженні відбулася спільна знімка і спільний земляцький обід, на якому д-р В. Верган від управи Центрального Комітету Дрогобиччини вказав на користі зустрічі та побажав всім щасливої дороги додому. Від учасників зустрічі подякував управі проф. Куйдич за гарно зорганізовану зустріч, а Союзівці — за приємний побут.

Бенкетом відзначено...

(Закінчення зі стор. 1)

ній Україні й на еміграції в Німеччині.

Привіти й привітальні листи, телеграми.

Після молитви, що її провів перед вечерею о. д-р Б. Волошин, ряд представників центральних організацій виголосили ювілятам привіти, більшість яких при цьому відмітили важливість спорту у вихованні молоді та заслуги в цьому УСЦАК, який теж причинився до значного розвитку українського спорту в ЗСА і Канаді.

Від УККА привіт і признання Українській Спортовій Централі зложив д-р Р. Барановський; д-р П. Глібович, репрезентант КУК, крім складення привіту і признання ювілятам висловив теж побажання, щоб Канадська делеґатура УСЦАК, подібно як у ЗСА, мала свого представника в Центральному КУК.

Надзвичайно щирий привіт і побажання дальших успіхів УСЦАК передав від УНСоюзу головний секретар В. Сохан, колишній визначний спортовець і спортовий редактор „Свободи". Щирі привіти виголосили мгр Є. Гановський від Світової Спілки Української Молоді й І. Сохан від Пластової Крайової Ради. Ряд привітів і ґратуляційних телеґрам наспіли від багатьох організацій і визначних осіб, в цьому числі від Митрополита Мстислава, СУК „Провидіння", Українського Братського Союзу, СТ „Україна" Торонто, Владики Василя Лостена, д-ра Е. Жарського — колишнього визначного діяча УСЦАК та інші.

Церемонію вручення пропам'ятних відзнак, якими Українська Спортова Централя відзначила своїх найбільш досі заслужених діячів, провів Р. Куціль при асисті інж. Р. Ракочого.

Посмертно відзначено сл. п. проф. Івана Красника, засновника і першого голову УСЦАК, чолового спортового діяча ще на рідних землях, а пізніше — на еміграції в Західній Німеччині, де проф. Красник був співорганізатором Ради Фізичної Культури, засновником УСК „Чорногора" і пізніше в ЗСА, в Чікаго, засновником УАСТ „Леви"; сл. п. Ярослава Хоростіля, колишнього голову і секретаря УСЦАК, спортового журналіста, співосновника в Західній Німеччині РФК, довголітнього голову Канадської делеґатури УСЦАК, автора Пропам'ятної — ювілейної книги СТ „Україна" Торонто, він збирав і опрацьовував матеріяли до історії українського спорту.

З активних досі діячів УСЦАК були відзначені слідуючі: інж. Богдан Рак — активний організатор, провідник КЛК на рідних землях, основник і перший голова КЛК у Ню Йорку, організатор на протязі 23-ох років тенісових першостей УСЦАК, довголітній ланковий тенісу УСЦАК; Олександер Желтвай — організаційний референт УСЦАК, довголітній діяч СТ „Україна" Торонто, під сучасну пору діючий голова Канадської делеґатури УСЦАК, один з організаторів Вільної Олімпіяди, що відбулася в цьому році в Торонто (Етобіко); Ярослав Рубель — колишній змагун легкої атлетики, кількакратний голова КЛК Ню Йорку, довголітній ланковий плавання і лещетарства УСЦАК та організатор першостей УСЦАК в цих ділянках спорту; інж. Роман Ракочий — колишній футболіст, тенісист, заступник голови УСТ „Леви" в Міттенвальді, член олімпійського комітету „Олімпіяди ДП" в Західній Німеччині, постійний керівних тенісових турнірів УСЦАК-Схід, під сучасну пору ланковий тенісу УСЦАК; інж. Володимир Левицький — колишній голова УСЦАК, спортовий діяч СК СУМ-А „Крила" в Чікаго; Степан Маланчук — довголітній активіст УСЦАК у ділянках легкої атлетики і відбиванки, на протязі багатьох років був промотором спорту в Клівленді, ведені ним легкоатлетичні і відбиванкові дружини в більшості здобували перші місця, під сучасну пору він заступник голови УСЦАК і голова УСЦАК-Захід.

Також відзначено УНСоюз за його сприяння спортовій активності; відзначення прийняли заступниця головного предсідника Марія Душник і головний секретар В. Сохан.

Цю точку святкової програми закінчено коротким зворушливим словом відзначеного інж. Б. Рака.

Згідно з святковою програмою вечора, двократно в часі бенкету виступив відомий в Торонто квартет „Верховина" під керівництвом Олени Глібович, при акомпаньяменті Адріяни Раделицької. Заавансовані „верховинки" виконали пісні: „Співаймо" Гнатишина; „Пісня буде поміж нас" Івасюка, „Карпати" Скорика, „Бачу тебе" Івасюка, „Пісня з полонини" Сабодаша, „Березень" Весоловського.

Після святкової програми відбулася забава при звуках оркестри Аліка Худолія, з якою співав Ігор Раковський. Додатково з розваговими піснями виступили І. Чума й Р. Швед з Філядельфії.

В неділю численні гості цих ювілейних святкувань УСЦАК взяли участь у ранніх Богослуженнях, після яких спільними нарадами Управи УСЦАК з представниками кількох спортових осередків з терену УСЦАК-Захід закінчено цю дводенну імпрезу.

Казка про...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ців як агент. Тепер він розраховує на милосердя президента Картера, на порятунок від нього".

У дальшому вона мала поінформувати, що бачила свого чоловіка двічі в тюрмі в Лефортово, і він мав їй сказати, що писав листа до президента Картера, але лист перехопили совєтські тюремні власті.

Згідно з повідомленням совєтської пресової агенції ТАСС, під час розправи 10-го липня 1978 року Філятов, народжений в 1940 році признався на розправі, що він був шпигуном від лютого 1974 року аж до його арештування у 1977 році. Він виявив, що його шантажувала чужоземна розвідка, правдоподібно, американська, скомпромітувавши його передтим із „жінкою легких звичаїв" в Альжирі. Його вишколили в уживанні радіових шифрів, мініятюрних фотографічних апаратів та секретного передавання інформацій

За свою службу Філятов отримував гроші та мав банкові конта за кордоном.